

Sygn. akt II C 2833/17 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 września 2017r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł w postępowaniu upominawczym przeciwko M. P. i G. P. (1) o zapłatę kwoty 19.733,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanych solidarnie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu roszczenia podał, iż pozwani są następcami prawnymi G. P. (2), która zawarła z powodem dnia 24/09/2002r. umowę karty kredytowej C. i nie dokonała spłaty zadłużenia wynikającego z tej umowy. Wskazał, że na kwotę wymagalnego zadłużenia składa się: kwota 17.567,24 zł z tytułu niespłaconego kredytu, kwota 1.956,95 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych zgodnie z regulaminem kart kredytowych (...) Banku (...) S.A. za okres od dnia 24 września 2002 r. do dnia 14 września 2015 r. oraz kwota 209,00 zł tytułem niespłaconych opłat i prowizji naliczonych zgodnie z regulaminem kart kredytowych (...) Banku (...) S.A. (pozew, k. 1-2v.).

Nakazem zapłaty z dnia 21 września 2017 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe (...)uwzględnił roszczenie powoda w całości (nakaz zapłaty, k. 25).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwani złożyli sprzeciw, w którym wnieśli o oddalenie powództwa w całości, a w przypadku uwzględnienia powództwa – o ograniczenie odpowiedzialności do wysokości aktywów spadku poprzez zastrzeżenie w trybie art. 319 lub 792 k.p.c. Nadto pozwani wnieśli o zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (sprzeciw, k. 38-39).

W piśmie procesowym z dnia 19 marca 2018 r. pełnomocnik pozwanych podniósł zarzut przedawnienia roszczeń (pismo, k. 198-199).

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Pozwana G. P. (2) i powód Bank (...) S.A. z s. w W. dnia 24/09/2002r. zawarli umowę o kartę kredytową C., na podstawie której powód zobowiązał się wydać kontrahentce kartę uprawniającą do dokonywania transakcji w ramach limitu kredytu na warunkach określonych w umowie oraz regulaminie. Nadto zobowiązał się do niezwłocznego przesłania kontrahentce karty oraz pisma określającego wysokość limitu kredytu ustalonego zgodnie z wnioskiem. Zgodnie z umową zadłużenie miało być rozliczane niezwłocznie przez bank, a klient miał obowiązek spłacać co najmniej minimalne kwoty do zapłaty w wysokości wskazywanej w wyciągu w terminie nie krótszym niż 24 dni od wystawienia przez bank wyciągu, a które to wyciągi wystawiane były co miesiąc. Od kwot transakcji powód naliczał odsetki liczone od dnia transakcji do dnia spłaty zadłużenia. Odsetki od transakcji bezgotówkowych nie były pobierane jeżeli zadłużenie zostało spłacone przed upływem okresu wskazanego w wyciągu (umowa o kartę kredytową C., k. 14).

G. P. (2) zmarła w dniu 14 września 2015 r. Spadek po niej nabyli na podstawie ustawy z dobrodziejstwem inwentarza w równych częściach mąż M. P. i syn G. P. (1) (odpis postanowienia, k. 15).

Z wystawionego dnia 5 września 2017 r. przez powoda wyciągu z ksiąg bankowych wynika, że na dzień 14.09.2015r. wymagalne zadłużenie z tytułu umowy karty kredytowej C. zawartej dnia 24/09/2002r. wynosiło 19.733,19 zł, w tym 17.567,24 zł z tytułu niespłaconego kredytu, 1.956,95 zł z tytułu odsetek umownych i 209 zł tytułem niespłaconych opłat i prowizji (wyciąg z ksiąg bankowych k. 13).

Z wyciągu z rachunku karty kredytowej sporządzonego dnia 16.08.2015r. wynika, że zadłużenie pozwanej na ten dzień wynosiło 1.641,03 zł, a termin jego płatności to 11.09.2015r. (wyciąg k. 183). Z kolei wyciągu z rachunku karty kredytowej sporządzonego dnia 16.09.2015r. wynika, że zadłużenie pozwanej na ten dzień wynosiło 1.607,73 zł, a termin jego płatności to 12.10.2015r. (wyciąg k. 183).

Pismem z dnia 2 lutego 2017 r. powód wezwał pozwanego M. P. do zapłaty kwoty 19.733,19 zł w terminie do dnia 16 lutego 2017 r. Niniejsze wezwanie pozwany odebrał w dniu 13 lutego 2017 r. (wezwanie do zapłaty, k. 187, potwierdzenie odbioru, k. 189).

Do dnia zamknięcia rozprawy pozwani nie zapłacili powodowi należności dochodzonej pozwem (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaofiarowanych przez strony dokumentów, ich odpisów lub kserokopii, których wiarygodność nie była kwestionowana. Również Sąd nie znalazł podstaw do deprecjonowania ich wiarygodności.

Z uzasadnienia pozwu wynika, że na dochodzoną kwotę składa się 17.567,24 zł z tytułu niespłaconego kredytu, kwota 1.956,95 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych za okres od dnia 24 września 2002 r. do dnia 14 września 2015 r. oraz kwota 209 zł tytułem niespłaconych opłat i prowizji. Jednocześnie z załączonego do pozwu wyciągu z ksiąg bankowych (k. 13) wynika, że te dochodzone kwoty tj. 17.567,24 zł, 1.956,95 zł i 209 zł to zadłużenie wymagalne według stanu na dzień 14.09.2015r.

Pozwani w toku postępowania podnieśli zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych przez powoda, wskazując, że termin przedawnienia wynosi 2 lata. Kwestie przedawnienia w niniejszej sprawie reguluje ustawa z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych. Zgodnie z w/w ustawą elektronicznym instrumentem płatniczym jest każdy instrument płatniczy, w tym z dostępem do środków pieniężnych na odległość, umożliwiający posiadaczowi dokonywanie operacji przy użyciu informatycznych nośników danych lub elektroniczną identyfikację posiadacza niezbędną do dokonania operacji, w szczególności kartę płatniczą lub instrument pieniądza elektronicznego. Niewątpliwie karta kredytowa, którą dysponowała G. P. (2) należała do grupy elektronicznych instrumentów płatniczych. W rezultacie w niniejszej sprawie ma zastosowanie w/w ustawa. W myśl art. 6 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat. Wprawdzie przywołana ustawa została uchylona przez ustawę z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw, to art. 26 ustawy uchylającej przewiduje, że do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe. W rezultacie do roszczeń powoda ma zastosowanie 2 letni termin przedawnienia, o którym mowa w art. 6 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Powództwo zostało wytoczone w dniu 14 września 2017 r. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 kc), a kończy się z upływem dnia, który datą odpowiada początkowemu dniowi terminu (art. 112 kc). Dochodzone roszczenie jak wskazał powód było już wymagalne w dniu 14.09.2015r. Nie wskazano tego dnia jednak dlatego, że był pierwszym dniem wymagalności (biegu przedawnienia), ale dlatego że wtedy zmarła G. P. (2). Zatem przyjąć należy, że dochodzone roszczenie stało się wymagalne jeszcze przed dniem jej śmierci. Skoro tak uległo ono przedawnieniu.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, iż powód nie udowodnił dostatecznie wysokości dochodzonego roszczenia. Przede wszystkim nie można uznać za dowód na wysokość wierzytelności wyciągu z ksiąg bankowych zaofiarowanego przez powoda. Jako dokument prywatny nie korzysta on z domniemania wiarygodności. Również ze złożonych wyciągów z rachunku kart kredytowych używanych przez G. P. (2) nie wynika, że na dzień jej śmierci była ona zadłużona na kwotę 19.733,19 zł. Powód winien przedstawić algorytm, na podstawie którego wyliczył zadłużenie G. P. (2) i dokładnie wskazać skąd wynika kwota niespłaconego kredytu oraz w jaki sposób wyliczone zostały odsetki umowne. Należy również dodać, że w umowie o kartę kredytową C. (k. 14) jest mowa o piśmie określającym wysokość limitu kredytu ustalonego zgodnie z wnioskiem, który miał stanowić załącznik do umowy. Takiego pisma strona

powoda nie przedłożyła, co powoduje, iż umowa jest niekompletna. Odnośnie wysokości zadłużenia odnotować jeszcze trzeba, że ani z wyciągu z rachunku karty kredytowej sporządzonego dnia 16.08.2015r. ani sporządzonego dnia 16.09.2015r. nie wynika że na dzień 14.09.2015r. zadłużenie wynosiło tyle ile dochodzona kwota. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 4 lipca 2012 r. (sygn. I CSK 72/12, lex nr 1215604) Sąd Najwyższy wskazał, iż : „jeżeli materiał procesowy zgromadzony w postępowaniu nie stwarza wystarczających podstaw do stwierdzenia, że określona okoliczność miała miejsce, a jednocześnie brak dostatecznych dowodów na to, że okoliczność ta nie wystąpiła, a zatem w sytuacji, w której sąd nie jest w stanie zweryfikować prawdziwości twierdzeń stron i poczynić co do nich stosownych, kategorię ustaleń, impas, który powstaje w związku z taką sytuacją powinien zostać przewyższony dzięki wykorzystaniu właściwych reguł rozkładu ciężaru dowodu, a także wszelkiego rodzaju domniemań, zarówno faktycznych jak i prawnych”. Powyższa sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie – zaoferowane przez powoda dokumenty uniemożliwiły weryfikację wysokości żądania pozwu, nie można kategorię stwierdzić, iż powód posiada wiarygodność w tej wysokości w stosunku do pozwanych. Rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych do rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (wyrok SN z dnia 17.12.1997 r., I CKU 45/96). Zatem ewentualne ujemne skutki nie przedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciężaru na niej obowiązku.

Mając powyższe na uwadze, z powodu przedawnienia roszczenia, sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Strona powodowa przegrała sprawę w całości, dlatego winna zwrócić pozwanym solidarnie poniesione przez nich koszty, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika, ustalone stosownie do wartości przedmiotu sporu (3600 zł – §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).

Zarządzenie: (...)